

BALÁZS ATTILA

Amerikai történet II.

(BÖLÉNYKÖLTEMÉNY – A HOSSZABB KIS BICEBÓCA DEBILIS
KLAPANCIÁK FURA SOROZATÁBÓL, NÉGY AKCIÓS AMORTIZŐRREL)

Amerikában történt, hogy fogtak egy mini úrlényt.
De ám milyen lényt? Aki sose látott: bölényt.
Sose látott bölénybikát, csak bölömbikát,
Mert abból bezzeg rengeteg van önáluk:

ODAFENT & FAR AWAY/
MESSZE-MESSZE ODAÁT.

Szomorkodott is a kicsi zöld, leitta magát sárga föld.
Tanakodtak az orvosok, azok a 6kosok,
tavalyi (2022-es!) kosok stb.,
stb.

(x 100)

Mit tegyenek e kicsi lénnel, hogy ragyogjon
tán régi fénnel.

(x 1000)

Bánata elszálljon, szája ismét vigyorra álljon.
Ne mindig csak az a BLÚZ, mint kinek a fogát húz...
Legyen benne egy kis régi *reggae*: is.

Meg ne is mindig csak a FUNKY
Néha jöhet egy kis PUNKY.

Nagy nehezen rájöttek & 1 rugós kocsit kerítettek.
Kirugóztak a prérire, pont egy csorda közepibe.
Így történt ez, pusztá tény, pusztában meg a bölény.
Eszik, iszik, legelészik, szellent nagyot, böföreszik.

Bámult is ám a kis úrlény, leesett az álla,
miközben a bölénybika nagyot fújva, egy álltában
„illatosat” defekálva, lábával a földet kapálva,
szarvát villogtatva: vastag nyakkal busa fejét,
nyakláncait rázta-rázta.

Horkantott meg bömbintett, csücsörített, merevített.
Fogát csattogtatta, mellszőrét tépkedte & bicepszeit mutogatta,
Csülkeit dudorgatta, tülkei kunkorgatta
Nyomott nyolc-tíz fekvőtámaszt.

Asztabaszta’! – futottak is szerte az orvosok, azok a 6okosok,
Hátrahagyták a kicsi lényt, ám előtte azért adtak neki:
Jó nagy mordályt & 1 töltényt, hogy éreztesse
a vad barmával „asztabaszta” bámulatos technikai emberfölnyét.

Ám az is tény, hogy a kis marslakónak nem kellett a töltény. Tüstént
előrántotta a hátizsákjából Hahner Péter: *A Vadnyugaton* c. kemény-
táblás könyvét (A/no/nimus Kiadó, Bp. 2012.), s miután felmutatta a
bölénynek – FUCK OFF MY DEAR FRIEND! –, ennek a „szőrös szívű
gyapjas lénynek”, nekilátott fellapozni azt. Közben fejből mesélni
kezdte Ülő Bika sziú törzsfőnök és Kolompár Mária pincérkisasszony
nagybecskereki szerelmének végül iszonyatosan szomor’ régi történe-
tét.

Jól sejtette, ettől meglágyult – „mint krisztusi szótól & falusi harang-
szótól” – a marcona barom szíve. Csúf külsőben érző lélek, odatelepe-
dett a kis úrlény mellé, csak sose legyen vége a mesének. Ennek a re-
mekecske sztorinak, közben intett – áthajlón /enjambement/ –
a csordának, mely „alig hitt a csodának”: minden rendben, legelész-
hetnek tovább nyugton, semmi vész – MÚ! – a Vadnyug’ton:

TON-TO-TON, TON-TO-TON (és így tovább: mo-no-ton. Aztán még
tovább /majd a végén/: NO-TON, NO-TON...)

És ekkor az történt, ami addig sose (M):

Megfeledkeztek általában és átalányban korgó bendőjükről a bölé-
nyek – ami addig megvolt, megvolt, ami nem, nem –, kérődni mind

köréjük telepedett. Lehunyt szemmel, órló állal hallgatták a történetet, amely Hahner Péter dolgozatában a bölénykatonákkal, a *Kinek Észak, kinek Dél* c. rádiós sorozatban pedig Bob Marley No.1 prima muzsikájával folytatódik (mégiscsak).

Mielőtt konkrétan rátért volna maguknak a bölényeknek meg a bölény-nyaknak a súlyosan lélekmegfekvő eredettörténetére, a kis úrlény körülnézett. Gyermeki boldogsággal horkolt körülötte a préri. Ő azért folytatta. Míg be nem tornázta magát a felhők mögé – vastagon úgyszint’ – az éj pufók arcú, gatyakorcán csüngő vándora a: HOLD.

És akkor már nem látott tovább olvasni.
Inkább elindult haza, ahol a háza.
Visszaviszi oda retúr a NÁZA.

TAKE ME HOME, COUNTRY ROADS

(Decrájt, UFF, Ó!
JÚ OLSZÓ ALSZÓ?)